

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

MICHAEL B. ELMER

της 6ης Μαρτίου 1997 *

1. Το Oberverwaltungsgericht Berlin ζητεί εν προκειμένω από το Δικαστήριο να ερμηνεύσει την έννοια «νόμιμη εργασία» από την απόφαση 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σε σχέση με μια άδεια διαμονής που αποκτήθηκε δολίως.

ταχυνομένης αναπτύξεως της τουρκικής οικονομίας και της ανυψώσεως του επιπέδου απασχολήσεως και των όρων διαβιώσεως του τουρκικού λαού».

Κατά το άρθρο 12 της συμφωνίας, τα συμβαλλόμενα μέρη συμφωνούν «να εμπνέονται από τα άρθρα 48, 49 και 50 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας για τη σταδιακή πραγματοποίηση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων μεταξύ τους».

Οι εφαρμοζόμενες διατάξεις του κοινοτικού δικαίου

2. Η Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας¹ έχει ως αντικείμενο, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, «την προαγωγή της συνεχούς και ισορρόπου ενισχύσεως των εμπορικών και οικονομικών σχέσεων μεταξύ των μερών, λαμβανομένης πλήρως υπόψη της ανάγκης εξασφαλίσεως της επι-

3. Κατά το άρθρο 36 του προσθέτου πρωτοκόλλου της 23ης Νοεμβρίου 1970², που προσαρτήθηκε στη Συμφωνία Συνδέσεως, το Συμβούλιο Συνδέσεως καθορίζει τις αναγκαίες διαδικασίες για τη σταδιακή πραγματοποίηση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων μεταξύ των κρατών μελών της Κοινότητας και της Τουρκίας, σύμφωνα με τις αρχές του άρθρου 12 της Συμφωνίας Συνδέσεως.

4. Κατ' εφαρμογή του άρθρου αυτού, το Συμβούλιο Συνδέσεως εξέδωσε στις 19 Σεπτεμβρίου 1980 την απόφαση 1/80 που

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η δανική.

¹ — Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, που υπογράφηκε στην Αγκυρα στις 12 Σεπτεμβρίου 1963, και συνήφθη εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 64/732/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1963 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/001, σ. 48).

² — ΕΕΤ 1973, C 113, σ. 1.

τέθηκε σε ισχύ την 1 Ιουλίου 1980³. Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως έχει ως εξής:

«1. (...) Τούρκος εργαζόμενος που απασχολείται νομίμως στην αγορά εργασίας κράτους μέλους:

— έχει, εντός του κράτους αυτού, μετά από ένα έτος νόμιμης εργασίας, δικαίωμα ανανεώσεως της αδείας εργασίας στον ίδιο εργοδότη, εφόσον ήδη εργάζεται·

— έχει, εντός του κράτους αυτού, μετά από τρία έτη νόμιμης απασχολήσεως και υπό την επιφύλαξη της προτεραιότητας που πρέπει να παρέχεται στους εργαζομένους των κρατών μελών της Κοινότητας, το δικαίωμα να ανταποκρίνεται σε πρόταση απασχολήσεως, στον ίδιο επαγγελματικό κλάδο και σε εργοδότη της επιλογής του, νομίμως διατυπούμενη και καταχωρούμενη στις υπηρεσίες απασχολήσεως του εν λόγω κράτους μέλους·

— έχει, εντός του κράτους αυτού, μετά από τέσσερα έτη νόμιμης απασχολήσεως, ελεύθερη πρόσβαση σε οποιαδήποτε μισθωτή δραστηριότητα της επιλογής του.»

5. Το άρθρο 14, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, ορίζει τα ακόλουθα:

«Οι διατάξεις του παρόντος τμήματος εφαρμόζονται υπό την επιφύλαξη των περιορισμών που υπαγορεύονται από λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας και δημοσίας υγείας.»

Τα πραγματικά περιστατικά της κύριας υπόθεσης

6. Ο Suat Kol, Τούρκος υπήκοος, γεννήθηκε το 1966 και εισήλθε στο έδαφος της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας στις 15 Φεβρουαρίου 1988. Στην αίτηση του για τη χορήγηση άδειας διαμονής, δήλωσε ότι ήρθε στη χώρα αυτή για μόνιμη διαμονή γιατί επρόκειτο να συνάψει γάμο με Γερμανίδα υπήκοο. Ο γάμος έγινε στις 9 Μαΐου 1988. Επειδή υπήρχαν ορισμένα στοιχεία που δημιουργούσαν την υπόνοια ότι ο γάμος ήταν εικονικός, οι γερμανικές αρχές της αστυνομίας αλλοδαπών ενέγραψαν τον ενδιαφερόμενο προσωρινά στα σχετικά μητρώα μέχρις ότου ερευνηθούν το ζήτημα. Στη συνέχεια ο ενδιαφερόμενος έλαβε άδεια διαμονής περιορισμένης ισχύος μέχρι τις 20 Μαρτίου 1989. Η άδεια αυτή ανανεώθηκε κατ' επανάληψη.

Στη διάρκεια μιας επαφής που είχαν με τις αρχές στις 2 Μαΐου 1991, ενόψει της χορήγησης άδειας διαμονής απεριόριστης

³ — Η απόφαση αυτή δεν έχει δημοσιευτεί.

διάρκειας, ο Kol και η Γερμανίδα σύζυγός του δήλωσαν ότι συμβιών στην συζυγική κατοικία και έχουν κοινό νοικοκυριό. Μετά τη δήλωση αυτή ο Kol έλαβε άδεια διαμονής απεριόριστης διάρκειας.

Ωστόσο, η δήλωση περί εγγάμου συμβίωσης αποδείχθηκε ανακριβής, δεδομένου ότι η σύζυγος είχε ήδη κινήσει διαδικασία διαζυγίου από τον Απρίλιο του 1990 και το ζεύγος είχε διακόψει οριστικά την έγγαμη συμβίωση πολύ πριν από τη δήλωση της 2ας Μαΐου 1991. Ο γάμος λύθηκε με απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1992.

7. Με απόφαση του Amtsgericht Tiergarten in Berlin της 29ης Νοεμβρίου 1993, ο Kol καταδικάστηκε σε πρόστιμο διότι στις 2 Μαΐου 1991 προέβη σε ψευδή δήλωση προκειμένου να λάβει άδειας διαμονής. Η σύζυγός του καταδικάστηκε ως συνεργός.

8. Ο Kol αποδεικνύει έναντι των γερμανικών αρχών ότι κατά τη διάρκεια της διαμονής του εργάστηκε ως μισθωτός κατά τις ακόλουθες περιόδους: 1) από τις 3 Απριλίου 1989 μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1989 καθώς και στις 7 Φεβρουαρίου 1990, στην εταιρία Bosch-Siemens-Hausgeräte, 2) από τις 15 Ιουνίου 1990 μέχρι τις 6 Ιουλίου 1993, από τις 6 Σεπτεμβρίου 1993⁴ μέχρι τις 8 Φεβρουαρίου 1994 καθώς και από τις 24 Μαρτίου 1994 και εντεύθεν στην εταιρία

Enver Kol, που εκμεταλλεύεται περίπτερο ταχυεστιάτοριο.

9. Με απόφαση της 7ης Ιουλίου 1994 το Landeseinwohneramt Berlin διέταξε την απέλαση του Kol από τη γερμανική επικράτεια με την αιτιολογία ότι έλαβε άδεια διαμονής απεριόριστης διάρκειας βάσει ψευδούς δηλώσεως προς τις αρχές. Το Landeseinwohneramt έκρινε ότι η παράνομη συμπεριφορά του προσφεύγοντος υπαγορεύει, για λόγους δημοσίας τάξεως και δημοσίας ασφαλείας, την απέλασή του η οποία σκοπεύει να αποθαρρύνει τους αλλοδαπούς να ακολουθήσουν ενδεχομένως την ίδια παράνομη συμπεριφορά.

Το Verwaltungsgericht Berlin, με διάταξη της 12ης Μαΐου 1995 απέρριψε την αίτηση με την οποία ο Kol ζήτησε αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως περί απελάσεως, με το σκεπτικό ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 δεν δικαιολογεί υψηλότερου βαθμού προστασία κατά της απελάσεως από την προστασία που παρέχουν οι γενικοί κανόνες της περί αστυνομίας αλλοδαπών ισχύουσας νομοθεσίας.

Ο Kol άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Oberverwaltungsgericht Berlin. Υποστήριξε ότι οι περίοδοι απασχολήσεως που δικαιολογεί στη Γερμανία του δίνουν δικαίωμα διαμονής στο κράτος αυτό, βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 και ότι η απέλαση που αιτιολογείται αποκλειστικά από θεωρήσεις γενικής προλήψεως δεν συμβιβάζεται με το άρθρο 14, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80.

⁴ — Η διάταξη περί παραπομπής αναφέρει 6 Σεπτεμβρίου 1990. Από τη δικογραφία όμως προκύπτει ότι η σωστή ημερομηνία είναι η 6η Σεπτεμβρίου 1993.

Τα προδικαστικά ερωτήματα**Ανάλυση**

10. Στη συνέχεια, το αιτούν δικαστήριο ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο, με διάταξη της 11ης Αυγούστου 1995, τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Πρέπει οι περίοδοι απασχολήσεως που συμπλήρωσε Τούρκος εργαζόμενος σε κράτος μέλος, βάσει άδειας διαμονής η χορήγηση της οποίας προκλήθηκε κατόπιν αξιόποινης εκ προθέσεως εξαπατήσεως, να αναγνωριστούν ως περίοδοι νόμιμης απασχολήσεως κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

Συμβιβάζεται με το άρθρο 14, παράγραφος 1, της ανωτέρω αποφάσεως η δι' απελάσεως διακοπή της διαμονής αυτού του εργαζομένου που αιτιολογείται αποκλειστικά και μόνο με λόγους γενικής προλήψεως προς αποθάρρυνση άλλων αλλοδαπών;»

11. Από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι ο Kol εργάστηκε επί εννέα μήνες περίπου στην εταιρία Bosch-Siemens-Hausgeräte. Άρα, βάσει αυτής της περιόδου εργασίας δεν μπορεί να επικαλεστεί το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, διότι η διάταξη αυτή απαιτεί εργασία ενός έτους στον ίδιο εργοδότη. Ο Kol όμως εργάστηκε περισσότερο από ένα έτος (από τις 15 Ιουνίου 1990 μέχρι τις 6 Ιουλίου 1993, από τις 6 Σεπτεμβρίου 1993 μέχρι τις 8 Φεβρουαρίου 1994 καθώς και από τις 23 Μαρτίου 1994 και εντεύθεν) στην επιχείρηση Enver Kol. Ωστόσο, η άδεια διαμονής και η άδεια εργασίας του, για την περίοδο μετά τις 2 Μαΐου 1991, αποκτήθηκαν δολώς. Κατά την ημερομηνία εκείνη ο Kol είχε εργαστεί επί δεκάμισι μήνες περίπου στην επιχείρηση Enver Kol. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το εθνικό δικαστήριο ερωτά με το πρώτο ερώτημα αν το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80, έχει την έννοια ότι οι περίοδοι εργασίας που συμπλήρωσε ο Τούρκος εργαζόμενος βάσει άδειας διαμονής την οποία απέκτησε δολώς μπορούν να θεωρηθούν ως περίοδοι «νόμιμης εργασίας».

12. Ο Kol υποστηρίζει ότι στο πρώτο ερώτημα αρμόζει καταφατική απάντηση διότι καθόλες τις περιόδους που συμπλήρωσε στη Γερμανία είχε στην κατοχή του έγκυρες άδειες διαμονής και εργασίας.

13. Το Ηνωμένο Βασίλειο, η Γαλλική, η Ισπανική και η Γερμανική Κυβέρνηση καθώς και η Επιτροπή έχουν τη γνώμη ότι ο Τούρκος εργαζόμενος δεν μπορεί να επικαλεστεί τις διατάξεις του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, αν έλαβε κατόπιν δολίας συμπεριφοράς την άδεια διαμονής στο κράτος μέλος, για τις κρίσιμες περιόδους εργασίας.

Η αναγνώριση αυτών των δικαιωμάτων δεν εξαρτάται, κατά το άρθρο 6 της αποφάσεως 1/80, από την προϋπόθεση να αποδεικνύεται ο νόμιμος χαρακτήρας της απασχολήσεως από την εκ μέρους του Τούρκου υπηκόου κατοχή ειδικού διοικητικού εγγράφου, όπως η άδεια εργασίας ή η άδεια διαμονής χορηγουμένου από τις αρχές της χώρας υποδοχής.

14. Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 έχει άμεσο αποτέλεσμα⁵. Βάσει της διατυπώσεώς της, η διάταξη αυτή αφορά αποκλειστικά το δικαίωμα εργασίας, πλην όμως κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, από αυτό το δικαίωμα εργασίας πηγάζει και το δικαίωμα διαμονής⁶.

Συνεπώς, τα παρεχόμενα από τις εν λόγω διατάξεις δικαιώματα στους Τούρκους υπηκόους που έχουν ήδη ενσωματωθεί νομίμως στην αγορά εργασίας ενός κράτους μέλους αναγνωρίζονται υπέρ των δικαιούχων ανεξαρτήτως της χορηγήσεως εκ μέρους των αρμοδίων αρχών διοικητικών εγγράφων, τα οποία, υπό τις συνθήκες αυτές, μπορούν απλώς να διπιστώσουν την ύπαρξη των εν λόγω δικαιωμάτων, χωρίς πάντως να συνηγορούν σχετική προϋπόθεση.»

15. Συγκεκριμένα, με απόφαση της 6ης Ιουνίου 1995⁷, το Δικαστήριο έκρινε ότι:

«(...) ο νόμιμος χαρακτήρας μιας απασχολήσεως ασκούμενης κατά τη διάρκεια ορισμένης περιόδου, πρέπει να εκτιμάται βάσει της νομοθεσίας του κράτους υποδοχής, η οποία ρυθμίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες ο Τούρκος υπήκοος εισήλθε στο εθνικό έδαφος και εργάζεται σ' αυτό.

16. Το δικαίωμα εργασίας κατά τη διάρκεια της περιόδου που προηγείται του χρονικού σημείου κατά το οποίο ο εργαζόμενος μπορεί να επικαλεστεί τις διατάξεις της αποφάσεως 1/80 εξαρτάται από το δικαίωμα διαμονής που έχει ήδη αποκτηθεί βάσει του εθνικού δικαίου. Το ζήτημα αν και υπό ποιες προϋποθέσεις ο Τούρκος εργαζόμενος έχει το δικαίωμα διαμονής κρίνεται βάσει του εθνικού δικαίου. Το κριτήριο στοιχείο είναι αν, βάσει των ουσιαστικών διατάξεων που εφαρμόζονται στο κράτος μέλος υποδοχής, ο ενδιαφερόμενος βρίσκεται νομίμως στη χώρα αυτή. Το έγγραφο της άδειας διαμονής και της άδειας εργασίας δεν ασκούν επωρδή σ' αυτό το πλαίσιο.

(...)

5 — Απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 1990, C-192/89, Sevince (Συλλογή 1990, σ. I-3461).

6 — Βλ. υποσημείωση 5.

7 — Υπόθεση C-434/93, Bozkurt (Συλλογή 1994, σ. I-1475).

17. Το Δικαστήριο είχε την ευκαιρία να ερμηνεύσει την έκφραση «νόμιμη εργασία» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, με δύο αποφάσεις.

Με απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 1990⁸, που αφορούσε την περίπτωση Τούρκου εργαζομένου ο οποίος μπόρεσε να συνεχίσει την εργασία του μόνον χάρις στο ανασταλτικό αποτέλεσμα που είχε η προσφυγή του — η οποία τελικά απορρίφθηκε —, το Δικαστήριο έκρινε ότι ο εργαζόμενος δεν «απασχολείται νομίμως» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, διότι αυτό προϋποθέτει «σταθερή και όχι πρόσκαιρη κατάσταση στην αγορά εργασίας»⁹.

Ομοίως, με απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 1992¹⁰, το Δικαστήριο έκρινε ότι δεν υπάρχει «νόμιμη εργασία» διότι «(...) ο νόμιμος χαρακτήρας της απασχολήσεως προϋποθέτει σταθερή και όχι πρόσκαιρη κατάσταση στην αγορά εργασίας και συνεπάγεται προς τούτο την ύπαρξη μη αμφισβητούμενου δικαιώματος διαμονής.» Η υπόθεση εκείνη αφορούσε την περίπτωση Τούρκου εργαζομένου ο οποίος, κατά την περίοδο για την οποία ίσχυε το ανασταλτικό αποτέλεσμα της προσφυγής που είχε ασκήσει κατά της αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκε η αίτησή του για άδεια διαμονής, έλαβε προσωρινή άδεια να διαμένει και να εργάζεται στο οικείο κράτος μέχρις ότου επιλυθεί η διαφορά.

18. Το Δικαστήριο έκρινε ότι οι περίοδοι απασχολήσεως που συμπληρώνονται μόνο βάσει προσωρινής άδειας διαμονής, εν αμονή δικαστικής αποφάσεως, δεν μπορούν να θεωρηθούν ως περίοδοι νόμιμης εργασίας. Εν προκειμένω, η κατάσταση εμφανίζεται διαφορετική διότι, κατά την επίδικη περίοδο, ο Koi είχε άδεια μόνιμης διαμονής — καίτοι την είχε αποκτήσει δολώς — η οποία έπαινε να ισχύει μόνο κατόπιν της αποφάσεως περί απελάσεως που εκδόθηκε στη συνέχεια. Από τυπικής σκοπιάς, η κατάσταση του Koi στη γερμανική αγορά εργασίας δεν ήταν προσωρινή. Πάντως, η άδεια διαμονής, λόγω του ότι είχε αποκτηθεί δολώς, μπορούσε να ανακληθεί κατά το γερμανικό δίκαιο.

Μετά την αποκάλυψη της απάτης από τις γερμανικές αρχές αστυνομίας αλλοδαπών, η άδεια διαμονής ανακλήθηκε και ο Koi απελάθηκε. Το χρονικό σημείο κατά το οποίο οι γερμανικές αρχές ανακάλεσαν την άδεια διαμονής του Koi ήταν εντελώς τυχαίο. Εξαρτήθηκε αποκλειστικά από το χρονικό σημείο κατά το οποίο ανακάλυψαν την απάτη που οδήγησε στην έκδοση της άδειας διαμονής. Η άδεια μπορούσε να είχε ανακληθεί ανά πάσα στιγμή μετά την ψευδή δήλωσή.

19. Ο σκοπός τον οποίο επιδιώκει το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 δεν επιτρέπει να δεχθούμε ότι τέτοιες τυχαίες περιστάσεις μπορούν να είναι καθοριστικές όσον αφορά την πλήρωση της προϋποθέσεως της νόμιμης εργασίας επί ένα έτος. Στην πραγματικότητα, η αστυνομία αλλοδαπών δεν θα είχε χορηγήσει στις

8 — Βλ. υποσημείωση 5.

9 — Σκέψη 30.

10 — Υπόθεση C-237/91, Kus (Συλλογή 1992, σ. I-6781).

2 Μαΐου 1991 άδεια διαμονής στον Koi αν αυτός είχε πει την αλήθεια σχετικά με τον γάμο του.

Νομίζω ότι η υπό κρίση υπόθεση πρέπει να αντιμετωπιστεί κατά τον ίδιο τρόπο όπως και οι υποθέσεις Sevince και Kus και να κριθεί ότι η περίοδος μεταξύ της χορηγήσεως της άδειας διαμονής βάσει της ψευδούς δηλώσεως της 2ας Μαΐου 1991 περί εγγάμου συμβιώσεως και της διαταγής περί απελάσεως της 7ης Ιουλίου 1994 δεν μπορεί να θεωρηθεί ως περίοδος κατά την οποία η κατάσταση του Koi στην αγορά εργασίας ήταν σταθερή και όχι πρόσκαιρη, διότι η άδεια διαμονής του μπορούσε να ανακληθεί. Στην αντίθετη περίπτωση, η ενδεχόμενη δικαστική απόφαση που θα απέρριπτε οριστικά την αίτηση του Koi για τη χορήγηση άδειας διαμονής βάσει του γερμανικού δικαίου θα έχανε το αντικείμενό της και ο Koi θα μπορούσε να αποκτήσει τα δικαιώματα του άρθρου 6, παράγραφος 1, για περίοδο κατά την οποία δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις που απαιτεί η διάταξη αυτή. Αν επικυρωθεί η απάτη που διέπραξε ο Koi έναντι των γερμανικών αρχών αστυνομίας αλλοδαπών ώστε να θεωρηθεί νόμιμη η εργασία του μετά τις 2 Μαΐου 1991 είναι σαν να επιβραβεύεται το ποινικό αδίκημα, πράγμα που θα ενθάρρυνε — αντί να αποθαρρύνει — και άλλους να καταθέτουν ψευδείς δηλώσεις στις αρχές της αστυνομίας αλλοδαπών των κρατών μελών.

20. Σ' αυτό το πνεύμα, το Δικαστήριο έκρινε ότι:

«(...) ο λόγος για τον οποίο το Δικαστήριο αρνήθηκε (...) να θεωρήσει ως περιόδους νόμιμης απασχολήσεως τις περιόδους που συμπληρώθηκαν όταν ίσχυε υπέρ του ενδιαφερομένου το ανασταλτικό αποτέλεσμα που συνεπάγεται η προσφυγή κατ'

αποφάσεως περί αρνήσεως του δικαιώματος διαμονής ήταν να μη μπορεί ένας Τούρκος εργαζόμενος να προκαλέσει ο ίδιος την πλήρωση της προϋποθέσεως αυτής και, κατά συνέπεια, να επιτύχει την αναγνώριση του δικαιώματος διαμονής που είναι συμφυές προς το δικαίωμα ελεύθερης προσβάσεως σε οποιαδήποτε έμμοσθη δραστηριότητα, το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80, κατά τη διάρκεια περιόδου κατά την οποία είχε το δικαίωμα διαμονής προσωρινώς εν αναμονή του πέρατος της σχετικής δίκης.

Ο λόγος όμως αυτός εξακολουθεί να ισχύει ενόσω δεν έχει αποδειχθεί οριστικά ότι, κατά τη διάρκεια της κρίσιμης περιόδου, ο ενδιαφερόμενος είχε νομίμως το δικαίωμα διαμονής, ειδάλλως η δικαστική απόφαση που του αρνείται οριστικά το δικαίωμα αυτό θα καθίστατο κενή περιεχομένου και θα μπορούσε ο ενδιαφερόμενος να αποκτήσει τα δικαιώματα που προβλέπονται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, κατά τη διάρκεια περιόδου κατά την οποία δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις αυτές.»

21. Σε τελική ανάλυση, ο σκοπός τον οποίο επιδιώκει το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 υπαγορεύει κατ' ανάγκη αυτή τη λύση. Τα πλεονεκτήματα που προβλέπει η διάταξη αυτή στον τομέα του δικαιώματος εργασίας σκοπούν να δώσουν τη δυνατότητα στους Τούρκους εργαζομένους, που κινούνται ήδη στη νόμιμη αγορά εργασίας σε ένα κράτος μέλος, να ενσωματωθούν ακόμη περισσότερο σ' αυτό το κράτος. Η δυνατότητα του Τούρκου εργαζομένου να δημιουργήσει δολίως μια έννομη κατάσταση που δεν θα μπορούσε να περιοριστεί παρά μόνον υπό τους όρους του άρθρου 14, θα ματαίωνε την επίτευξη αυτού του στόχου της ενσωματώσεως.

22. Για τους προεκτεθέντες λόγους, νομίζω ότι στο πρώτο ερώτημα αρμόζει η απάντηση ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, έχει την έννοια ότι οι περίοδοι δραστηριότητας που συμπλήρωσε Τούρκος εργαζόμενος βάσει άδειας διαμονής την οποία απέκτησε δολίως δεν μπορούν να θεωρηθούν ως περίοδοι «νόμιμης

εργασίας». Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να εκτιμήσει αν στη συγκεκριμένη περίπτωση στοιχειοθετείται δολία συμπεριφορά.

23. Κατόπιν της απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο.

Πρόταση

24. Βάσει των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να δώσει την ακόλουθη απάντηση στα υποβληθέντα προδικαστικά ερωτήματα:

«Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, του Συμβουλίου Συνδέσεως που συστάθηκε στο πλαίσιο της Συμφωνίας Συνδέσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, η οποία υπογράφηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1963 στην Άγκυρα και συνήφθη εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 64/732/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1963, έχει την έννοια ότι οι περίοδοι δραστηριότητας που συμπλήρωσε Τούρκος εργαζόμενος βάσει άδειας διαμονής την οποία απέκτησε δολίως δεν μπορούν να θεωρηθούν ως περίοδοι “νόμιμης εργασίας”.»